

пов'язаних із застосуванням заходів забезпечення провадження в справах про адміністративні правопорушення (глава 20 КУпАП) та попередньою кваліфікацією протиправного діяння. Особливо це стосується таких заходів забезпечення, як доставлення порушника, адміністративного затримання особи, речей, транспортних засобів, особистого огляду та огляду (ст.ст. 259-264).

Узагальнюючи можна сказати, що сьогодні провідною ідеєю реформування всіх державно-правових інститутів як публічного, так і приватного права постає фундаментальна переоцінка співвідношення ролі та значення людини у її відносинах з державою та її владними структурами. Відповідно, головними в таких відносинах повинні бути не інтереси держави, а людини, належне забезпечення законних прав, свобод та інтересів особи. Хотілось би сподіватися, що ці принципові положення знайдуть своє належне відображення в новому Кодексі України про адміністративні проступки.

Література

1. Кодекс України про адміністративні правопорушення від 7 грудня 1984 р. № 8073-X // Відомості Верховної Ради УРСР. – 1984. – № 51. – Ст. 1122.
2. Адміністративно-процесуальне право України: підруч. / О.В. Кузьменко, Т.О. Гуржій. – К.: Атіка, 2008. – 420 с.

УДК 342.942(043.2)

Дорошенко Т.А., студентка,
Навчально-науковий Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Гончарук С.Т., к.ю.н., професор

АДМІНІСТРАТИВНО- ПРАВОВІ ЗАХОДИ У БОРОТЬБИ З КОРУПЦІЄЮ

Дана робота буде присвячена питанню боротьби з корупцією, а саме - адміністративно-правовим заходам щодо цього явища. Актуальність даної теми зумовлена наявністю глобальної проблеми корупції в нашій державі, яка створює серйозну загрозу формуванню України як демократичної, незалежної, економічно стабільної країни.

Перед тим як розглядати адміністративно-правові заходи у боротьбі з корупцією, потрібно звернути увагу на термінологічний аспект поняття «корупція». На жаль, на сьогодні, науковці не дійшли однієї точки зору щодо визначення цього терміну. Деякі вчені розглядають корупцію щонайменше у чотирьох значеннях: загально-соціальному, політично-економічному, кримінологічному та кримінально-правовому. Стаття 1 Закону України «Про запобігання корупції» від 14.10.2014 р. дає

визначення корупційного правопорушення, а саме: під корупцією розуміється «використання особою, зазначеною у частині першій статті 3 цього Закону, наданих їй службових повноважень чи пов'язаних з ними можливостей з метою одержання неправомірної вигоди або прийняття такої вигоди чи прийняття обіцянки/пропозиції такої вигоди для себе чи інших осіб або відповідно обіцянка/пропозиція чи надання неправомірної вигоди особі, зазначеній у частині першій статті 3 цього Закону, або на її вимогу іншим фізичним чи юридичним особам з метою схилити цю особу до протиправного використання наданих їй службових повноважень чи пов'язаних з ними можливостей» [1].

Під адміністративними заходами боротьби з корупцією пропонується розуміти урегульовані нормами права взаємопов'язані між собою дії компетентних органів держави та їх посадових осіб, за допомогою яких забезпечується боротьба з корупцією та які носять владно-розпорядчий характер. У свою чергу, інколи об'єднують адміністративно-правові заходи боротьби з корупцією у дві групи: 1) заходи адміністративного примусу (заходи адміністративного попередження, припинення та адміністративної відповідальності); 2) організаційно-правові заходи боротьби з корупцією, які полягають у прийнятті органами виконавчої влади нормативно-правових актів, спрямованих на врегулювання питання боротьби з корупцією, вдосконалення вже діючих актів та в практичних діях державних органів щодо створення умов для правомірного функціонування державного апарату та попередження корупції через усунення причин та умов виникнення корупції в Україні.

Доцільно звернути увагу на види заходів адміністративного примусу протидії корупції. Першою групою заходів адміністративного примусу є заходи адміністративного попередження корупційних правопорушень. Ці заходи мають на меті не допустити вчинення особами протиправних дій. Тобто попередження корупції – це діяльність органів та посадових осіб, які ведуть боротьбу з корупцією, що спрямована а виявлення, вивчення, обмеження, усунення явищ, які сприяють вчиненню корупційних правопорушень. Згідно Закону України «Про запобігання корупції» суб'єктами у сфері протидії корупції є органи прокуратури, Національної поліції, Національне антикорупційне бюро України, Національне агентство з питань запобігання корупції [1].

Друга група заходів - це заходи припинення корупційних діянь. До них відносяться безпосередньо такі дії, як складання протоколу, адміністративне затримання правопорушника, особистий огляд і огляд речей та ін.

Останню групу заходів адміністративного примусу щодо вчинення корупційних діянь складають заходи адміністративної відповідальності. Адміністративна відповідальність знаходить свій вираз у застосуванні адміністративних стягнень, передбачених Кодексом України про

адміністративні правопорушення (КУпАП). До адміністративних стягнень, які застосовуються за правопорушення, пов'язані з корупцією, відносять: штраф, позбавлення права обіймати певні посади або займатися певною діяльністю, конфіскація грошей, одержаних внаслідок адміністративного правопорушення. Отже, адміністративне стягнення є мірою відповідальності, що застосовується до особи, яка вчинила адміністративний проступок [2].

Адміністративні методи боротьби з корупційними проявами мають ґрунтуватися на поєднанні профілактичних, обмежувальних і репресивних заходів. При цьому пріоритет повинен надаватися профілактичним заходам загальносоціального і спеціального спрямування. Основною метою державної політики у галузі боротьби з корупцією є створення дієвої системи запобігання і протидії корупції, виявлення та подолання її соціальних передумов і наслідків, викриття корупційних діянь, обов'язкової відповідальності винних у їх вчиненні.

В Україні сьогодні створена відповідна законодавча база, яка дозволяє успішно організувати і вести боротьбу з цим негативним явищем. Окрім вже згаданого Закону України «Про запобігання корупції» у блок антикорупційного законодавства входять також Закон України «Про засади державної антикорупційної політики в Україні (Антикорупційна стратегія) на 2014-2017 роки» від 14.10.2014, Постанова Кабінету Міністрів України від 29.04.2015 «Про затвердження Державної програми щодо реалізації засад державної антикорупційної політики в Україні на 2015-2017 роки, також КУпАП, Кримінальний кодекс України та інші нормативно-правові акти.

Підсумовуючи вищесказане, можна зробити висновок, що корупцію перемогти лише одними адміністративно-правовими заходами, та й взагалі правовими методами, неможливо. Для цього потрібно змінити зміст і характер самих суспільних відносин. Економічний і соціальний розвиток, стабільність політики і законодавства, соціально-психологічних стандартів в цілому – ось чинники, які позитивно впливають на зменшення рівня корупції в суспільстві.

Література

1. Про запобігання корупції: Закон України від 14.10.2014 р. № 1700-VII [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/1700-18/page>

2. Кодекс України про адміністративні правопорушення від 07.12.1984 р. № 8073-X [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/80731-10/page11>